ԿՐԹՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ԴԱՍՏԻԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

Ուսուցչական ասպարէզը ամենամեծն ու ամենագժուարին է որ կը պահանջէ անհրաժեշտ կայուն փափկութիւն և խոր ըմբռնում աշակերտութեան հոգեբանութեան։

Ուսուցիչը պէտք է պատրաստէ իր պատասխանատուութեան յանձնուած անհատը այնպէս՝ ինչպէս որ կը պահանջէ անոր խաղալիք դերը ապագայ ընկերութեան մէջ, և բարօրութեան ճամբան ցոյց տալու է այնպէս՝ ինչպէս կը պահանջեն ընկերային պայմանները։ Անիկա գնելու է աշակերտին մէջ ընդհանուրի շահին գերակայութիւնը ուրիշ անխտիր ամէն անհատի շահը ծառայեցնելով կ՝առնէ։ Տալ աշակերտին անհատական եսապաշտ ձգտումներու բովանդակութիւնը՝ պիտի ըլլար ամենամեծ մեղքը որ երբեք ուսուցիչ մը գործած ըլլար ընկերութեան հասցէին։

Կարենալ տիրելու համար աշակերտութեան ապագայի կամքին, ուսուցիչը պէտք է ստեղծէ իր մէջ կարեւոր հեղինակութիւն և վստահութիւն իր խօսքերու ճշգրտութեան՝ որով աշակերտը խոր հաւատքով, կուրօրէն գրեթէ պիտի հետեւի ուսուցչի թելադրութիւններուն և պիտի երագործէ անոր զանազան փափաքները։

Կրթել աշակերտ մը՝ կը նշանակէ կրթել ապագայ ընկերութեան անդամներէն մին և այսպէս՝ նպաստել անոր բարօրութեան որ այնքան կարօտ ունի գիտակցութեան և ճշմարիտ կրթութեան։ Հետեւաբար ուսուցիչը պաշտօն ունի կոփելու և կռանելու գեռատի կեանքերու դեռ անձեւ հոգին և այս կերպով մատուցանել ընկերութեան անման և ատուոծային ծառայութիւնը որ հրամայական պայմանն է ժողովուրդներու երջանկութեան։

Ուսուցիչն իր ձեռքին մէջ ունի կաւէ խմոր մը, իր պաշտօնն է անկէ շինել թանկարժէք առարկաներ, և որպէսզի կարենայ լաւ կերպով կատարել զայն՝ պէտք է ունենայ հմտութիւն և փորձառութիւն աշակերտական անկազմ հոգեբանութեան, և իր նպատակն իրականացնելու է ոչ թէ խոժոռ խստութեան մը կիրարկումով, այլ համակամութեան ու սիրոյ աւելի զօրաւոր և արդիւնաբեր հանգամանքներով՝ որոնք գլլխաւոր յատկանիշերն ըլլալու են սահմանուած ուսուցչական գժուարին ասպարէզին։

Փորձառական հոգեբանութիւնն է և ոչ թէ տեսականը որ կիրարկելու է ուսուցիչ մը, ու երբ տեսնէ թէ այդ բաւական չէ, արուած ըլլալով աշակերտական հոգեբանութեան այլազանութիւնը, ինքն ստեղծելու է գիւտաւոր և արդիւնաբեր դրութիւններ որոնք կը փոխուին միջավայրի եւ քաղաքական թէ անտեսական պայմաններու ազդեցութեամբ։

Կրթութեան առաջին և էական պահանջն է կարգապահութիւնը, որուն իրագործման համար ոչ մէկ ջանք խնայելու է դպրոցական ասպարէզին մէջ։ ասա պայման է ստեղծել աշակերտութեան մէջ բարոյական վսեմ աշխարհ մը, քաղելով նախ քրիստոնէական վարդապետութիւններէն այն գեղեցիկ վարդերը՝ որոնք սէր կը բուրեն, և ապա հաւաքել ընկերային օրէնքներու էականները, և յայտ բերելով զանազան սկզբունքներու կարեւորութիւնը, ինչպէս ընդհանուրի շահին գերակայութիւնը, և կենցաղավարական ազնուագոյն տեսութիւնները, ինչպէս անձնուիրութիւն։

Իսկ դասախարակութիւնը, որ համաչափ կարեւոր է աշակերտութեան համար, պէտք է կիրարկուի նոյնչափ խնամքով և գործ դնելով ուսուցչական ներկայ ուսուցման լաւագոյն դրութիւնները։

Դասախարակութեան ամենակարեւոր կէտը կը կազմէ հիմը։ Ուսուցիչը կապուելու է ոչ թէ շատ և երեսանց ուսուցանելու եղանակին, որ կը քանդէ բոլոր ապագայ դասախարակութեան մը պատերը, այլ մեծ կարեւորութիւն տալով աւանդուած նիւթերու հիմնական մասին՝ պէտք է հետեւի քիչ և լաւ կառուցանելու դրութեան։ Արդի ուսանողութեան մէջ կան շատեր և գրեթէ մեծամասնութիւնը՝ որ կը կարծեն թէ անկարող են ըմբռնել թուաբանական և հաշուագիտական գիտութիւնները։ Բան իս, ընդունելով հանդերձ թէ կայ մարդոց մէջ ըմբռնելու երագութեան տարբերութիւն մը, համոզուած եմ թէ չկայ աշխարհի վրայ մարդ որ ի վիճակի չըլլայ ըմբռնել այդ գիտութիւնները՝ երբ անոնց հիմը հաստատ կերպով շինուած ըլլայ, ի բաց առեալ անշուշտ անոնցմէ՝ որ մասին տկարութիւն ունին։

Ուսուցչին պարտքն է, դասախարակութեան մէջ, աշակերտին սիրելի դարձնել իր աւանդած նիւթը։ Ես հաստատ համոզուած եմ որ եթէ այս մեծ համակրանքը գոյութիւն ունենայ աշակերտին և դասին միջեւ՝ դասաւանդութիւնը շատ արդիւնաւոր և նպաստաւոր կը դառնայ, և պարտականութիւններն ընել աշակերտներուն համար կը վերածուի հաճելի ժամանցի մը։

Այս է դասախարակութեան միակ գաղտնիքը։

ՅԱԿՈԲ ԴԱՒԻԹԵԱՆ

Վ. Հ. ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ Վ. ԹՈՐՈՍԵԱՆ

ԹԱԳԱԴԻՐ ԱԲԲԱՅԻ

ՔԱՀԱՆԱՅՈՒԹԵԱՆ ՅԻՍՆԱՄԵԱՅ ՅՈԲԵԼԵԱՆԸ

Յոբելեանները՝ մեծ հանգրուաններ կեանքի և գործունէութեան՝ իրենց ամփոփումին, հաստատումի և հաշուեկշիռի մէջ այնպիսի դասեր կը բովանդակեն ապրողներուն և գալիքներուն համար որ, եթէ հինաւուրց սովորութիւնը զանոնք նուիրական գործած չըլլար, պէտք էր որ մենք հաստատէինք։

Մարդասիրութիւն, գնահատանք և վարձատրութիւն է որ կը տրուի, առնելու համար օրինակ և խրախոյս, և խմաստնանալու մեր կոչելիք ճամբուն մէջ։ Զայդ կը ցուցնեն կատարուած հանդէսներն և անոնց մէջ եղած արտայայտութիւնները։

Եւ սակայն չատ մը յոբելեաններ որ մեր մենաստանի լուսութեան և տաճարի օծութեան մէջ կը կատարուին՝ անարձագանգ կը մնան գրական հրապարակին վրայ։ Կեանքեր և գործեր որ կը կատարուին՝ անարձագանգ կը մնան գրական հրապարակին վրայ։ Կեանքեր և գործեր որ կը մնան հոգի տակ, թաքուն, թէեւ միշտ հոգեկան բարձրութիւն ունին, եթէ նոյնիսկ հիմ են՝ կը մնան հոգի տակ, թաքուն, թէեւ միշտ մեծ։ և այս անոր համար է, որովհետեւ պարզապէս ներքին և հոգեկան է իրենց բնոյթը։

Գրականութիւնը սակայն վանքերու սեմին ու մեծնալորաէն դուրս կ՝ելլէ։ և այս առթիւ գրութիւն և գրիչ հանրութեան ուսումնասիրութեան նիւթ կը դառնան։ Այս վերջին տեսակէտով է որ հարկ է քիչ մ՝աւելի ծանօթացնենք հանրութեան մեր յարգելի յոբելեարը։

Այնպարտք մը մեզի՝ տալու, թէեւ հակիրճ, սակայն հիմնական գծերն իր կեանքին և նը-կարագրին, և արտադրած գործերուն՝ իրենց վերլուծումով. բայց անկէ առաջ ծանօթմբութեանց նկարագրութիւնը։

ՏՕՆԱԽՄԲՈՒԹԻՒՆ Ի Ս. ՂԱԶԱՐ

Անցնող տարւոյ Դեկտ. 26ին՝ Ս. Ղազարու մէջ կատարուեցաւ հանդէս մը խնկաբոյր, ասպարուեցաւ մեր մեծ հանգրուաններ կեանքի և գործունէութեան՝ իրենց ամփոփումին, հաստատումի և հաշուեկշիռի մէջ այնպիսի դասեր կը բովանդակեն ապրողներուն և գալիքներուն համար որ, եթէ հինաւուրց սովորութիւնը զանոնք նուիրական գործած չըլլար, պէտք էր որ մենք հաստատէինք։

Մարդասիրութիւն, գնահատանք և վարձատրութիւն է որ կը տրուի, առնելու համար օրինակ և խրախոյս, և խմաստնանալու մեր կոչելիք ճամբուն մէջ։ Զայդ կը ցուցնեն կատարուած հանդէսներն և անոնց մէջ եղած արտայայտութիւնները։

Եւ սակայն չատ մը յոբելեաններ որ մեր մենաստանի լուսութեան և տաճարի օծութեան մէջ կատարուին՝ անարձագանգ կը մնան գրական հրապարակին վրայ։ Կեանքեր և գործեր որ կը մնան հոգի տակ, թաքուն, թէեւ միշտ հոգեկան բարձրութիւն ունին, եթէ նոյնիսկ հիմ են՝ կը մնան հոգի տակ, թաքուն, թէեւ միշտ մեծ։ և այս անոր համար է, որովհետեւ պարզապէս ներքին և հոգեկան է իրենց բնոյթը։

Գրականութիւնը սակայն վանքերու սեմին ու մեծնալորաէն դուրս կ՝ելլէ։ և այս առթիւ գրութիւն և գրիչ հանրութեան ուսումնասիրութեան նիւթ կը դառնան։ Այս վերջին տեսակէտով է որ հարկ է քիչ մ՝աւելի ծանօթացնենք հանրութեան մեր յարգելի յոբելեարը։

Այնպարտք մը մեզի՝ տալու, թէեւ հակիրճ, սակայն հիմնական գծերն իր կեանքին և նը-կարագրին, և արտադրած գործերուն՝ իրենց վերլուծումով. բայց անկէ առաջ ծանօթմբութեանց նկարագրութիւնը։

Յոբելեանները՝ մեծ հանգրուաններ կեանքի և գործունէութեան՝ իրենց ամփոփումին, հաստատումի և հաշուեկշիռի մէջ այնպիսի դասեր կը բովանդակեն ապրողներուն և գալիքներուն համար որ, եթէ հինաւուրց սովորութիւնը զանոնք նուիրական գործած չըլլար, պէտք էր որ մենք հաստատէինք։

Մարդասիրութիւն, գնահատանք և վարձատրութիւն է որ կը տրուի, առնելու համար օրինակ և խրախոյս, և խմաստնանալու մեր կոչելիք ճամբուն մէջ։ Զայդ կը ցուցնեն կատարուած հանդէսներն և անոնց մէջ եղած արտայայտութիւնները։

Եւ սակայն չատ մը յոբելեաններ որ մեր մենաստանի լուսութեան և տաճարի օծութեան մէջ կատարուին՝ անարձագանգ կը մնան գրական հրապարակին վրայ։ Կեանքեր և գործեր որ կը մնան հոգի տակ, թաքուն, թէեւ միշտ հոգեկան բարձրութիւն ունին, եթէ նոյնիսկ հիմ են՝ կը մնան հոգի տակ, թաքուն, թէեւ միշտ մեծ։ և այս անոր համար է, որովհետեւ պարզապէս ներքին և հոգեկան է իրենց բնոյթը։

Գրականութիւնը սակայն վանքերու սեմին ու մեծնալորաէն դուրս կ՝ելլէ։ և այս առթիւ գրութիւն և գրիչ հանրութեան ուսումնասիրութեան նիւթ կը դառնան։ Այս վերջին տեսակէտով է որ հարկ է քիչ մ՝աւելի ծանօթացնենք հանրութեան մեր յարգելի յոբելեարը։

Այնպարտք մը մեզի՝ տալու, թէեւ հակիրճ, սակայն հիմնական գծերն իր կեանքին և նը-կարագրին, և արտադրած գործերուն՝ իրենց վերլուծումով. բայց անկէ առաջ ծանօթմբութեանց նկարագրութիւնը։

digitised by A.R.A.R.@